

שאלות חזרה דף לה: "השוכר פרה מחברו" – לו: "אתמר פשע בה ויצאת לאג"ל

הקדמה:

- שומר חינם – פטור על הכל וחייב על פשיעה.
- שוכר ושומר שכר – חייבים על גניבה ואבידה וכ"ש על פשיעה ופטורים על אונס.
- שואל – חייב על הכל חוץ ממתה מחמת מלאכה.
- קרבן אשם – חייבים שנשבע לשקר והרוויח על ידי כך ממון. (כפירת ממון)
- קרבן חטאת – חייבים שנשבע לשקר ללא רווח ממוני. (ביטוי שפתיים)

"אדם השכיר פרה לחברו, וחברו השאילה לאחר ומתה הפרה אצל השואל"

- 1) למי השואל משלם? ת"ק - משלם לשוכר. (השוכר נשבע ונפטור). ר' יוסף - משלם לבעלים. (השוכר נשבע ונפטור).
- 2) במה השוכר קונה את הפרה? [הו"א, ומסקנה] בהו"א - קונה בשבועה. ובמסקנה - קונה במלכות הפרה.
- 3) לפי המסקנה הנ"ל, מדוע נשבע השוכר? בכדי להפיס דעתו של בעל הבית.
- 4) כתוב מקרה בו הבעלים יהיה חייב לשוכר כמה פרות? [ר' זירא] הבעלים השכיר פרה ל100 ס, וחזר ושאל מהשוכר 90 יום, וחזר השוכר ושכר 80 יום, וחזר הבעלים והשאיל ל 70 יום, ומתה הפרה, חייב לשוכר 2 פרות על כל שאלה ושאלה, ועוד 2 פרות להשלים את ימי השכירות.
- 5) מה הקשה רב אחא מדיפתי לרבינא? למה צריכים לשלם כל כך הרבה פרות, הרי זה אותה פרה שנכנסה משכירות לשאלה, ומשאלה לשכירות. (וכן סובר ר' בר רב אשי).
- 6) מה תירץ לו רבינא? אם הפרה הייתה חיה היה פטור מהתשלומין אבל עכשיו צריך לשלם בתורת תשלומין על כל אחד ואחד.

"אמר ר' ירמיה פעמים ששניהם בחטאת פעמים ששניהם באשם פעמים שהשוכר בחטאת והשואל באשם פעמים שהשוכר באשם והשואל בחטאת"

המקרה	מה נשבעו	המקרה	מה נשבעו	המקרה	מה נשבעו	המקרה	מה נשבעו
מתה כדרכה	נאנסה	נגנבה	מתה כדרכה	מתה מחמת מלאכה	מתה מחמת מלאכה	מתה כדרכה	נגנבה
שוכר - חייב חטאת שואל - חייב חטאת	שוכר - חייב אשם שואל - חייב אשם	שוכר - חייב חטאת שואל - חייב אשם	שוכר - חייב חטאת שואל - חייב אשם	שוכר - חייב אשם שואל - חייב אשם	שוכר - חייב אשם שואל - חייב אשם	שוכר - חייב חטאת שואל - חייב חטאת	שוכר - חייב חטאת שואל - חייב חטאת

- 7) מה החידוש בדברי ר' ירמיהו הרי אלו משניות מפורשות במסכת שבועות? [שהכופר בממון - חייב אשם, ועל ביטוי שפתיים - חטאת] לאפיקו מדברי ר' אמי - שאמר שחייבים על שבועת ביטוי רק שנשבע מעצמו, אבל כשהשביעו אותו ב"ד וכפר - לא חייב חטאת, קמ"ל שחייב אף שהשביעו אותו ב"ד.

ביאורי מילים:

1. א"ל – אמר ליה.
2. במאי קני להאי – במה קונה לזה.
3. ונימא ליה – ונאמר לו.
4. דל אנת ודל שבועתך ואנא משתעינא דינא בהדי שואל – תוריד אותך ואת שבועתך, ואני אדבר עם אם השואל
5. היכי דמי – איך מדובר.
6. אגרה מיניה – שכר ממנו.
7. והדר שיילה מיניה – וחזר ושאל ממנו.
8. תמנן יומי – שמונים ימים.
9. חדא – אחד.
10. עיילה ואפקה - העלה והוציא.
11. דתרוייהו קא כפרי ממונא – ששניהם כופרים בממוך.
12. וקא פטרי נפשייהו – ופוטרים עצמם.
13. מאי קמ"ל – מה אתה בא להשמיע לנו. (מה החידוש)
14. לאפוקי – להוציא.

"שומר שמסר לשומר"

1. מה הדין שומר שמסר לשומר? ומה הטעם? רב – חייב, משום שמסרה לבן דעת. ר' יוחנן – פטור, משום שאמר לו אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר.
2. האם רב יחייב אף שגרע בשמירתו כגון ששומר שכר מסר לשומר חינוס? עדיין רב פוטר בכל מה שהשומר הראשון היה פטור עליו.
3. האם ר' יוחנן יפטור אף שהעלה בשמירתו כגון ששומר חינוס מסר לשומר שכר? לא כיון שהוא פושע בכך שמסר לאדם אחר ללא רשות הבעלים.
4. מהיכן שמעו התלמידים את דברי רב? [סיפור של הנהנו גינאי] היו כמה גננים שהיו מפקדים את כליהם כל יום אצל אותה סבתא, יום אחד הפקידו אצל אחד הגננים, והוא שם קול של שמחה... [חתונה] הלך והפקיד את הכלים אצל הסבתא והלך לשמחה. בינתיים נגנבו הכלים מאותה סבתא, והלכו לרב לשאול מה הדין, רב פסק שפטורים. ומכאן הבינו התלמידים שרב סובר ששומר שמסר לשומר – פטור.
5. האם ראיה מהסיפור הנ"ל לכך ששומר שמסר לשומר פטור? [הסבר] לא, משום ששם לא שיך לומר "אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר" ואף ר' יוחנן יסכים במקרה הנ"ל שיהיו פטורים שהרי כל יום היו מפקידים אצלה.
6. מה הקושיה על דברי ר' יוחנן מהמשנה שלנו? שהרי כתוב "השוכר פרה מחבירו והשאיילה לאחר ומתה כדרכה ישבוע השוכר שמתה כדרכה והשואל משלם לשוכר. דהיינו ששומר שמסר לשומר פטור, כי לכאורה מדוע ישבוע השוכר ויפטור, הרי מסר לשואל, ויכול הבעלים לפי ר' יוחנן לומר לו "אין רצוני שיהא פקודני ביד אחר".
7. כיצד מיישבים זאת למסקנה? מדובר שבעלים אמרו לו "לדעתך" דהיינו שיכול על פי שיקול דעתו להשאיל למי שרוצה.
8. לפי ר' יוחנן האם שומר שמסר לבניו לשומר ג"כ חייב? אם הם קטנים חייב, ואם גדולים פטור משום "שכל המפקיד על דעת אשתו ובניו הוא מפקיד".
9. מה הדין שמסר לשכנו הגדול? חייב, ומדוייק מכך שכתוב "שמסרן לבנו ובתו הקטנים חייב הא לבנו ולבתו הגדולים פטור" משמע שלאחרים אף גדולים יהיה חייב.
10. מה נפסק להלכה? כר' יוחנן ששומר שמסר לשומר חייב לא מבעיא שומר שכר שמסר לשומר חנם דגרועי גרעה לשמירתו אלא אפילו שומר חנם שמסר לשומר שכר חייב מאי טעמא דאמר ליה את מהימנת לי בשבועה האיך לא מהימן לי בשבועה.

שאלות חזרה דף לה: "השוכר פרה מחברו" – לו: "אתמר פשע בה ויצאת לאגס"

הקדמה:

- שומר חינוס – פטור על הכל וחייב על פשיעה.
- שוכר ושומר שכר – חייבים על גניבה ואבידה וכ"ש על פשיעה ופטורים על אונס.
- שואל – חייב על הכל חוץ ממתה מחמת מלאכה.
- קרבן אשם – חייבים שנשבע לשקר והרוויח על ידי כך ממון. (כפירת ממון)
- קרבן חטאת – חייבים שנשבע לשקר ללא רווח ממוני. (ביטוי שפתיים)

"אדם השכיר פרה לחברו, וחברו השאיילה לאחר ומתה הפרה אצל השואל"

2) במה השוכר קונה את הפרה? [הו"א, ומסקנה]

3) לפי המסקנה הנ"ל, מדוע נשבע השוכר?

4) כתוב מקרה בו הבעלים יהיה חייב לשוכר כמה פרות? [ר' זירא]

5) מה הקשה רב אחא מדיפתי לרבינא?

6) מה תירץ לו רבינא?

"אמר ר' ירמיה פעמים ששניהם בחטאת פעמים בשניהם באשם פעמים שהשוכר בחטאת והשואל באשם פעמים שהשוכר באשם והשואל בחטאת"

המקרה	מה נשבעו	המקרה	מה נשבעו	המקרה	מה נשבעו	המקרה	מה נשבעו
	<u>שוכר</u> - <u>שואל</u> -		<u>שוכר</u> - <u>שואל</u> -		<u>שוכר</u> - <u>שואל</u> -		<u>שוכר</u> - <u>שואל</u> -

7) מה החידוש בדברי ר' ירמיהו הרי אלו משניות מפורשות במסכת שבועות? [שהכופר בממון - חייב אשם, ועל ביטוי שפתיים - חטאת]

- 15. א"ל -
- 16. במאי קני להאי -
- 17. ונימא ליה -
- 18. דל אנת ודל שבועתך ואנא משתעינא דינא בהדי שואל -
- 19. היכי דמי -
- 20. אגרה מיניה -
- 21. והדר שיילה מיניה -
- 22. תמנן יומי -
- 23. חדא -
- 24. עיילה ואפקה -

- 25. דתרוייהו קא כפרי ממונא
- 26. וקא פטרי נפשייהו
- 27. מאי קמ"ל
- 28. לאפוקי